॥ वासुदेव उवाच ॥ आनर्त्तनगरं मुक्तं ततोऽहमगमं तदा । महाक्रतौ राजसूये निवृत्ते नृपते तव ।
अपश्यं द्वारकाञ्चाहं महाराज हतत्विषं । निःस्वाध्यायवषट्कारां निर्भूषणवरस्त्रियं ।
अनभिज्ञेयरूपाणि द्वारकोपवनानि च । दृष्ट्वा शङ्कोपपन्नोऽहमपृच्छं हृदिकात्मजं ।
अस्वस्थनरनारीकमिदं वृष्णिकुलं भृशं । किमिदं नरशार्दूल श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः । ७८०
एवमुक्तः स तु मया विस्तरेणेदमब्रवीत् । रोधं मोक्षञ्च शाल्वेन हार्दिक्यो राजसत्तम ।
ततोऽहं भरतश्रेष्ठ श्रुत्वा सर्व्वमशेषतः । विनाशे शाल्वराजस्य तदैवाकरवं मतिं ।
ततोऽहं भरतश्रेष्ठ समाश्वस्य पुरे जनं । राजानमाहुकञ्चैव तथैवानकदुन्दुभिं ।
सर्व्वान् वृष्णिप्रवीरांश्च हर्षयन्नब्रुवं तदा । अप्रमादः सदा कार्य्यो नगरे यादवर्षभाः ।
शाल्वराजविनाशाय प्रयातं मां निबोधत । नाहत्वा तं निवर्त्तिष्ये पुरीं द्वारवतीं प्रति । ७८५
सशाल्वं सौभनगरं हत्वा द्रष्टाऽस्मि वः पुनः । त्रिःसामा हन्यतामेषा दुन्दुभी शत्रुभीषणा ।
ते मयाश्वासिता वीरा यथावद्भरतर्षभ । सर्व्वे मामब्रुवन् हृष्टाः प्रयाहि जहि शात्रवान् ।
तैः प्रहृष्टात्मभिर्व्वीरैराशीर्भिरभिनन्दितः । वाचयित्वा द्विजश्रेष्ठान् प्रणम्य शिरसा भवं ।
शैब्यसुग्रीवयुक्तेन रथेनानादयन् दिशः । प्रध्माय शङ्खप्रवरं पाञ्चजन्यमहं नृप ।
प्रयातोऽस्मि नरव्याघ्र बलेन महता वृतः । कृत्स्नेन चतुरङ्गेण यत्तेन जितकाशिना । ७९०
समतीत्य बहून् देशान् गिरींश्च बहुपादपान् । सरांसि सरितश्चैव मार्त्तिकावतमासदं ।
तत्राश्रौषं नरव्याघ्र शाल्वं सागरमन्तिकात् । प्रयान्तं सौभमास्थाय तमहं पृष्ठतोऽन्वियां ।
ततः सागरमासाद्य कुक्षौ तस्य महोर्म्मिणः । समुद्रनाभ्यां शाल्वोऽभूत् सौभमास्थाय शत्रुहन् ।
स समालोक्य दूराद्मां स्मयन्निव युधिष्ठिर । आह्वयामास दुष्टात्मा युद्धायैव मुहुर्मुहुः ।
तस्य शार्ङ्गविनिर्मुक्तैर्व्वहुभिर्मर्म्मभेदिभिः । पुरं नासाद्यत शरैस्ततो मां रोष आविशत् । ७९५
स चापि पापप्रकृतिर्दैतेयापसदो नृप । मय्यवर्षत दुर्द्धर्षैः शरधाराः सहस्रशः ।
सैनिकान्मम सूतञ्च हयांश्च स समाकिरत् । अचिन्तयन्तस्तु शरान् वयं युध्याम भारत ।
ततः शतसहस्राणि शराणां नतपर्व्वणां । चिक्षिपुः समरे वीरा मयि शाल्वपदानुगाः ।
ते हयांश्च रथञ्चैव तदा दारुकमेव च । छादयामासुरसुरास्तैर्बाणैर्म्मर्म्मभेदिभिः ।
न हया न रथो वीर न यन्ता मम दारुकः । अदृश्यन्त शरैश्छन्नास्तथाऽहं सैनिकाश्च मे । ८००
ततोऽहमपि कौन्तेय शराणामयुतान् बहून् । आमन्त्रितानां धनुषा दिव्येन विधिनाऽक्षिपं ।
न तत्र विषयस्तासीन्मम सैन्यस्य भारत । खे विषक्तं हि तत् सौभं क्रोशमात्र इवाभवत् ।
ततस्ते प्रेक्षकाः सर्व्वे रङ्गवाट इव स्थिताः । हर्षयामासुरुच्चैर्मां सिंहनादतलस्वनैः ।
मत्करात्यविनिर्मुक्ता दानवानां शरास्तथा । अङ्गेषु रुचिरापाङ्गा विविशुः शलभा इव ।
ततो हलहलाशब्दः सौभमध्ये व्यवर्द्धत । बध्यतां विशिखैस्तीक्ष्णैः पतताञ्च महार्णवे । ८०५
ते निकृत्तभुजस्कन्धाः कवन्धाकृतिदर्शनाः । नदन्तो भैरवान्नादान्निपतन्ति स्म दानवाः ।